

[J. Chr. Jensen.]

gaa dem. Ministeren henviste mig imidlertid til Borgmesteren for Københavns 4de Afdeling. Jeg havde personlig en Række Forhandlinger med Borgmesteren og fik en Del af Uhyrlighederne fjernet, men der blev saa mange tilbage, at jeg vil paastaa, at Embedsmændene under Bygningsvæsenet paa Raadhuset gennem Vedtægten har tiltvunget sig en Magtstilling over for de byggende og over for Arkitekter og Ingeniører, som er helt urimelig.

En af de vigtigste Paragraffer er ganske sat ud af Kraft, nemlig Byggelovens § 61 om Husejeres Pligt til Vedligeholdelse af deres Ejendomme. Paragraffens Stk. 1 siger bl. a.: Enhver Bebyggelse skal i alle dens Dele og med alt Tilbehør holdes i forsvarelig og sømmelig Stand. Stk. 3 siger: Saafremt Paalæg, der meddeles i Medfør af Stk. 1—2, ikke efterkommes inden for en af Magistraten fastsat Frist, er denne berettiget til at lade det paagældende Arbejde udføre paa Ejerens Bekostning, og i Henhold til § 67 kan den lade Omkostningerne inddrive ved Udpantning. Endelig siges det i Stk. 5, at nærmere Forskrifter kan optages i Bygningsvedtægten. Dette er imidlertid ikke sket, og dermed er denne særdeles vigtige Paragraf i Byggeloven sat helt ud af Kraft.

I denne meget omfattende Byggelov er der selvfølgelig i vid Udstrækning Adgang til Dispensation, specielt fra Brandvæsenets, som alle byggende kender, særlig i København, mange Gange urimelige og meget bekostelige Krav, men da Justitsministeriets sagkyndige er Vicechef for det Brandvæsen, der har stillet de urimelige Krav, vil man forstaa, at Resultatet af en saadan Dispensionsansøgning paa Forhaand er givet, hvorfor man ogsaa meget, meget sjældent ser, at der gives Dispensation. I et demokratisk Samfund burde det være utænkeligt, at den samme Dommer dømmer baade ved Underret og Overret; der burde naturligvis i saadanne Dispensionssager være en uvildig sagkyndig, som Ministeren havde at henholde sig til.

Som det vil ses af det, jeg her har fremført, er der meget store Opgaver for en særlig Minister for disse Sager; jeg vil paastaa, at dette Ministerium vilde faa et Omraade, der maaske overgik de fleste andre Ministerier med Hensyn til Arbejdsstof. Jeg henstiller derfor saa indtrængende, som jeg kan, til den højtærede Statsminister at tage denne alvorlige Sag op til velvillig Overvejelse.

Anden Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Axel Sneum har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Sneum: I Bemærkningerne til Lovforslaget oplyses det, at Antallet af Familier under kommunal Boligforsorg pr. 1. Januar d. A. var ca. 4 000, omfattende ca. 17 000 Personer, deraf lidt over Halvdelen Børn. I „Statistiske Efterretninger“ faar man mere detaljeret Besked. Her oplyses det, at der pr. 1. December 1945, atsaar for to Maaneder siden, i Hovedstaden var 470 Familier under kommunal Boligforsorg og i Hovedstadens Forstæder 167. Men i Provinsbyerne var der 2 568 Familier under kommunal Boligforsorg.

Nu ved jeg nok, at disse Tal ikke oplyser alting, fordi der jo er mange, der bor i Lysthuse, Sommerhuse og Kolonihaver, ligesom flere Familier er sammenstuvet i smaa Lejligheder. Men noget siger Tallene, og det er, at der i Provinsens Byer er en meget tyngende Boligmangel. Jeg vil derfor gerne henstille til de Autoriteter, der faar med Lovens Administration at gøre, at de erindrer sig denne Kendsgerning, og jeg vil ogsaa udtale Haabet om, at Provinsens Byer ikke bliver forfordelt, naar det drejer sig om Tildeling af Materialer.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker for den Tilslutning, som Forslaget har mødt hos de forskellige Partiers Ordførere, og skal saa i øvrigt knytte nogle forholdsvis faa Bemærkninger til de Udtalelser, der er faldet fra forskellig Side.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard var indledningsvis inde paa Spørgsmaalet om, hvorfor Forslaget gaar saa vidt, som det gør, baade med Hensyn til det Beløb, der stilles til Raadighed, og det Aaremaal, i hvilket Loven skal virke. Jeg vil derom sige, at naar Forslaget gaar saa vidt, er det naturligvis ud fra en Erkendelse af den særlige Situation, der foreligger, og da især ud fra Erkendelsen af den meget store Bolignød, der faktisk hersker. Men med i Betragtningen er naturligvis ogsaa kommet baade de beskæftigelsesmæssige Problemer og det befolkningspolitiske Spørgsmaal.

Naar det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard videre spørger: Hvorfor bygger Lovforslaget paa Betænkningen fra 1941-Udvalget?, vil jeg dertil svare, at det gør det naturligvis, fordi det Forslag efter min Mening repræsenterer det fornuftigste, det rigtigste, som man kan kræve af en saadan Lovgivning. Og jeg vil føje dertil, at efter